

Мария Велева, мениджър „Корпоративни клиенти“ в ЗБК „Балканъ“

Защо избрахте професията застраховател и какво ви задържа вече толкова години в застраховането?

- В застраховането „влязох“ след десетгодишна работа в медиите, бих казала, че имам удовлетворителен и вълнуващ опит в журналистиката, работила съм и в Националното радио и в Канал 1 с удоволствие и с хъс. Имаше любима фраза - тази на Чърчил, „С журналистика може да се постигне много, стига да се остави навреме“. Вероятно и за мен настъпи такъв период, след няколко специализации в Ройтерс, в „Свободна Европа“ и в Университета в Мисури, САЩ, разбрах, че е добре да преосмисля онова, което мога да постигна. Учила съм и иконо-

застрахователи под един покрив - имам предвид, че вашият началник - председател на Съвета на директорите и изпълнителен директор на ЗБК „Балканъ“ Йордан Велев, е и ваш съпруг?

- Честно казано, преди да започна работа в „Балканъ“ обмислях възможността да се занимавам със застраховане извън брокера именно заради противоречията, които загатват с въпроса си. Дълго време имах комплекс на „втория“ в този бизнес, може би две години се опитвах да избегна поканата и за това интервю, но срещата с колеги - брокери от цял свят в WBN, ми помогна да преодолеем това усещане. Оказа се, че много от успешните брокери са семейна собственост

тия в този вид музика. Все се надявам да имам възможност да чуя и феста в Монтрьо.

- Стигат ли ви парите и как ги харчите? Обичате ли да пазарувате?

- Честно казано, аз не познавам жена, на която да ѝ стигат парите. Обичам да харча пари за пътувания, но сякаш все повече го правя по работа, а не за удоволствие. Пазарувам повече като форма на терапия.

- Какви дрехи предпочитате, правите ли се на предизвикателствата в модата?

- Обичам стилни и удобни дрехи, но с елемент на изненада. Често ми се налага да ходя с класическо облекло, но не харесвам твърде изчистения стил

ЩЕ СЪМ ЩАСТЛИВА, АКО НЯКОГА СЕ ДОКОСНА ДО УСЕЩАНИЕТО ЗА ПЪЛНОЦЕНЕН ЖИВОТ

мика, и журналистика и реших, че онова, което може да ме държи в толкова динамичната среда на застраховането, както и в медийната, да са единствено продажбите. Така започнах в „Балканъ“ преди години с мисълта за разширяване на продажбите. Никога не са ме привличали други функции в застраховането. „Балканъ“ тогава имаше централен офис в София и още един в Пловдив, помагах на колежата Георги Пеев за създаването на втори офис в София и започнахме от нула, както се казва.

- С какво ви привлече все пак тази „монотонна“ работа в ЗБК „Балканъ“? Бихте ли я напуснали някога и заради какво бихте я заменили с друга?

- Работата в „Балканъ“ може да е всичко друго, но не и монотонна. Тук всеки ден е различен, бих казала, че да работиш като брокер е предизвикателство, защото системата на брокера трябва да е много добра в различни аспекти - да познаваш перфектно продуктите на застрахователите, но да познаваш подробно и бизнеса на клиента, съдебната практика в страната; тенденциите в застраховането извън България. Без всичко това работата на брокера е невъзможна, без този комплекс от знание, фактори, контакти. Невъзможно е да се предложи адекватна програма за защита на бизнеса на клиентите. В създаването на една програма за защита на бизнеса на клиента има страшно много предизвикателства от всякакъв характер и смятам, че това прави дейността на брокера уникална. Мисля, че ако не продавам, ако го няма контакта с клиентите, не бих се задържала в застраховането на други позиции.

- Споменът ви за първия работен ден? И какво ви направи най-силно впечатление в отношенията на хората, при които попаднахте, към вас? Кои от тях не можете никога да забравите?

- Твърдо бях решила да се занимавам със застраховане само ако мога да се справям самостоятелно с набирането, адекватното обслужване на клиенти, затова започнах в изнесен офис на фирмата така, както са започнали и колегите ни от страната - от Варна, Ямбол, Пловдив, Пазарджик... Работих като отделен офис на фирмата допреди година и половина, когато „Бал-

канъ“ построи новия си офис в бизнес-център „Балканъ“, от тогава съм мениджър „Корпоративни клиенти“, занимавам се и с част от международния бизнес на брокера. За нас е признанието да бъдем единствен член за страната на WBN, Worldwide Broker Network, най-голямото световно обединение на независими местни брокери.

Изключително впечатлена съм от ерудицията, както и от безкрайната работоспособност на един от доайените в застраховането - г-н Лука Доков, смятам за безценни съветите, които той е дал на „Балканъ“, изхождайки от международната си практика. Според мен брокерството е бизнес, който се учи непрекъснато, в който споделянето на опит с колегите е незаменим фактор за успех. Радвам се, че съм имала възможност да работя с всичките си колеги от страната, с някои, които сега са на различни позиции в застрахователния бизнес - с Розалия Трифонова, Георги Пеев, както и с много други колеги на търговски позиции в застрахователните компании.

- Как изглеждате в собствениците си очи, успял човек ли сте? Чувствате ли, че имате признанието на колегите ви като добър професионалист?

- Една китайска поговорка гласи: „Изкарал три дни на пост и вече си мисли, че е за рай“. Смятам, че има още да уча, да отработя, да получа и да дам в този занаят, даже не си и помислям за усещане за успешност, надявам се, това да е перспектива.

- Най-важното да се живее смислено, пълноценно?

- Честно казано, за жена усещането за пълноценност винаги е разделено между дадените енергия, време и любов на децата и семейството, от една страна, и от друга - на същото за професията. Не бих казала, че този баланс е лесен, както и че е винаги възможен.

Преди месец присъствах на годишната среща на WBN в Маями, бях свидетел на изключително вълнуваща сцена, когато повече от 250 собственици на брокери по целия свят станаха на крака, ръкопляскайки на нашия колега от Холандия г-н Яар Меijers, който за благотворителната си дейност в полза на деца с увреждания получи орден от кралицата на Холандия. Ще съм щастлива, ако някога

мога да се докосна до това усещане за пълноценен живот.

- Какво е за вас уважението, почитането на родителите?

- Труден въпрос, може би отговорът започва с „взаимност“ и усещане, което се създава само през детството.

- Какво му трябва на човек, за да е щастлив?

- Вероятно отговорите са толкова, колкото и запитаните - очите на дете, благодарността и признанието на клиент, а понякога и просто безкрайната красота на една поляна.

- Коя е истинската любов и как осмисля тя живота на всеки от нас?

- Според мен онази любов, която те стимулира да даваш от себе си все повече и повече. Не знам защо въпросът е в единствено число, любовите могат да са много, те винаги са истински, макар и толкова различни една от друга... Децата, човекът до теб, дървото, цветята, приятелите, Родината, толкова дълъг може да е този списък и усещането за всяка част от това изреждане е толкова различно...

- Какво е за вас домът, в който живеете?

- Не смятам, че съм от „домошарите“, за мен домът е там, където е семейството ми. Научих се да живея на различни места, чисто физически, и някак загубих усещането за дом. В детството си свързвах това с къщата на баба ми, с една страхотна асма, със спокойствието на тази велика жена. Сега някак това усещане изчезна, живяла съм с децата си на различни места и всяко едно от тях се надявам да съм превърнала в дом за тях, въпреки че моят дом остана носталгично в детството ми.

- Обичате ли да се застоявате въщи, да се грижите за семейството си, да готвите? Как се чувствате в кухнята? Предпочитани ястия, сготвени от вас?

- Не, честно казано, съм доста слаб кулинар, готвя заради децата си. Обичам да приготвам салати, научих се да „произвеждам“ кълнове за тях в домашна атмосфера и сякаш с това се изчерпват кулинарните ми удоволствия.

- Как си почитате? Как балансирате времето си на работното място, въщи и извън дома? Предпочитани места? И - среда? С какви хора обичате да общувате?

- Не бих казала, че успявам да намеря баланса между почивка и работа за съжаление. Виждам същото усещане при много от колегите на търговски позиции и сред брокери, и сред застрахователи и си мисля, че просто последните пет - шест години са изключително динамични за застрахователния пазар. Може би трябва да се научим да управляваме по-добре времето си... Иначе най-добре релаксирам в планината, както и когато се занимавам с йога. Обичам да пътувам, но напоследък го правя все повече по работа и все по-малко за удоволствие.

- Как изглежда животът на двама

и това не им пречи да са едни от най-добрите на пазара, напротив. Всъщност партньорите ни от Германия Sudvers, от Холандия Meijers, от Великобритания Aleck Finch и много други са създадени от семейства, като се управляват от екипи професионалисти.

- Любимият ви филм?

- Смятам руското кино, или може би по-точно съветското, за ненадминато - любимият ми режисьор е Андрей Кончаловски и може би е излишно да споменавам, че харесвам именно съветския ми и след това руския период, не толкова филмите, които направи в Холивуд между 1980 и 1989 година. Харесвам също филмите на Тарковски - „Огледало“, „Носталгия“, „Жертвоприношение“. Много се надявам децата ми, а и не само моите, да имат възможност да гледат различно кино от онова, което предлагат афи-

на големите модни къщи за този вид дрехи.

- Правите ли компромиси - с кого и към какво?

- Смятам правенето на компромиси в отношенията за умение, което трудно постигам. Напълно съзнавам, че компромисността в някакви граници е нужна и в професионалния, и в личния живот и се опитвам да работя над себе си в тази посока.

- Трите неща, без които не бихте могли да живеете?

- Висъщност въпросът ви ме кара да се замисля колко сме раними, всеки един от нас, как светът ни е построен на няколко кули и колко лесно може да се срине... Не знам без какво не бих могла да живея, човек понякога не подозира каква енергия може да има вътре в себе си, дори когато се смята за напълно изчерпан... Бих искала да имам винаги усещането и любовта към и от семейството ми, прекрасните отношения между колегите от „Балканъ“ в цялата страна, които усещам като важна и неотменима част от своя професионален живот. Бих искала да продължа да давам и да получавам любов и внимание от приятелите си.

- Религиозен човек ли сте, за какво трябва да е нашата постоянна молитва, за какво и на кого трябва да се връчваме?

- Да, въпреки че моето поколение израсна без вяра, изключително съм благодарна на баба си, която ми даде този важен стълб за всеки живот - усещането за Бог като упование, като фактор, който ни кара да бъдем по-справедливи, по-истински, по-критични към себе си.

- Коя черта най-много уважавате у хората? А у себе си? Впрочем доверчива ли сте?

- Изключително ценя пощеността, отговорността, откровеността. Същевременно смятам, че е невъзможно човек да търси качества у другите, които сам не притежава.

Доверчива съм и сякаш не успявам да извлека поуки от преповеряването, с което подхождам към хората. Предпочитам да дам „авансово“ доверие и все се надявам някога и културата, и бизнес-средата тук да стане такава, че това доверие да се връща.

- Четете ли вестник „Застраховател прес“ и какво е мнението ви за него?

- С удоволствие следя „Застраховател прес“, изключително се радвам на развитието на вестника, на разширяването му, както и на създаването на електронния му вариант. Убедена съм, че сте много важен фактор за информация. Смятам, че застрахователната общност има нужда от повече критични материали, ще се радвам, ако във вестника се появят повече анализи, както и разследвания. Искрено ви желая творческо дълголетие и много читатели.

Интервю на
ПЕТЪР АНДАСАРОВ

UBB AIG Life

“ОББ- Ей Ай Джи Лайф
Застрахователно дружество” АД
Двойно по-спокойни

Централен офис: София 1404, бул. „България“ 75,
тел. +359 2 818 6191, факс + 359 2 818 6201